

ندایی سمرقندی

ندایی سمرقندی (ne.da.i-ye.sa.marqandi)، شیخ محمد صالح، ۱۰۱۱ق، عارف، عالم و شاعر ایرانی. وی به فرمایش قل بابای کوکلتاش، مثنوی عبدالله خان نامه را سرود. حجة الانظار که رسالۀ منظومی است در تصوف، اثر دیگر او است. در صبح گلشن پنج بیت از یک غزل او آمده است. نسخهٔ دست نویسی از حجة الانظار به شماره ۳۴۶ در پژوهشگاه خاورشناسی فرهنگستان علوم ازبکستان نگهداری می شود.

منابع: تاریخ نظم و نثر، ۵۹۵/۱؛ الذریعه، ۱۱۷۹/۹؛ سخنوران صیقل روی زمین، ۱۱۸؛ صبح گلشن، ۵۱۲؛ صحف ابراهیم، برگ ۳۱۵، شماره ۶۲؛ فهرست دست نویس های شرقی فرهنگستان علوم ازبکستان، ۱۵۷/۲؛ فهرست مشترک نسخه های خطی فارسی پاکستان، ۲۶۰۹/۱۳؛ گلزار جاویدان، ۱۶۱۴/۳؛ هفت اقلیم، 386-3/385.

قبادیانی

ادب فارسی در آسیای میانه / ۹۱۶

Нидои Самарқандӣ

Нидои Самарқандӣ, Шайх Муҳаммад Солеҳ, 1011 қ., ориф, олим ва шоири эронӣ. Вай ба фармоиши Қулбобои Кукалтош, Маснавии Абдуллохонномаро суруд. Ҳуҷҷат-ул-нисор, ки рисолаи манзуме аст дар тасаввуф, асари дигари ӯ аст. Дар “Субҳи гулшан” панҷ байт аз як ғазали вай омадааст. Нусхаи дастнависе аз Ҳуҷҷат-ул-нисор ба шумораи 346 дар Пажӯҳишгоҳи шарқшиносии Академияи илмҳои Ўзбекистон нигоҳдорӣ мешавад.

Манбаъҳо: Таърихи назму наср, 1/595; Суханварони сайқали руи замин, 118; Субҳи гулшан, 512; Саҳаф Иброҳим, барги 315, шумораи 62; Феҳристи дастнависҳои шарқии Академияи илмҳои Ўзбекистон, 2/157; Феҳристи муштараки нусхаҳои хаттии форсии

Покистон, 13/2602; Гулзори ҷовидон, 3/1614; Ҳафт иқлим,
3/385-386..

Қубодиёнӣ

Донишномаи адаби форсӣ. Адаби форсӣ дар Осиёи Миёна. –
Техрон: Интишороти вазорати фарҳанг ва иршоди исломӣ, 1380, ҷ. 1,
саҳ. 916.